

எட்டுத்தொகையில் பைய, பைபய சொல்லாராய்ச்சி

தி. பரிமளா அ. *

அ தமிழ்த்துறை, மன்னர் திருமலை நாயக்கர் கல்லூரி, பசுமலை, மதுரை.625004, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Paia, Paipaya Word Research in Ettuthogai

T. Parimala a, *

^a Department of Tamil, Mannar Thirumalai Naicker College, Pasumalai, Madurai-625004, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
jevamadhan05@gmail.com

Received: 04-04-2021
Revised: 02-01-2022
Accepted: 07-01-2022
Published: 28-02-2022

ABSTRACT

Tamil language flourished with Grammatical Literature. It originated along with the origination of the human race. It flourishes and cherishes through all the ages of the Tamil speaking communities with a pack of generational histories. The present paper is to highlight the words from the Tamil Classical Literature and the establishment of its functional usages of today. Also it is to underscore the alien words that hack the beauty of the ideal Tamil language. In Tamil language poetry, prose, essay, novel and short stories taking its reformed spirit according to the newness of the current scenario. There was a rejuvenated spirit among the Tamil language speakers to carry certain words for many generations. It was a gift of all lovers of Tamil speakers today. In one sense the researcher on Tamil language finds, there are alien words weeds to spoil the Tamil original word usages. Only the new innovations in Tamil literary genres and by naming the scientific and technical innovations alone safeguard the Tamil language vocabularies in rhetorical sense. Poetry from Classical Literature is not a comfortable one to read now. The poetic aesthetic sense from classic should be modified according to the present generation to read and feel what it was. The words from Classical Literature fail to give its functional message. For that one needs interpreters, so the need of the commentators and the usage of Dictionaries are preferable for our everyday communication. This paper spots the words like kadavul (God), arisi (rice), manjal (yellow) all from the Tamil classical literature are still in function.

Keywords: Scenario, Rejuvenated Spir, Rhetorical Sense, Technical Innovations, Interpreters, Rootwords

முன்னுரை

உலகில் இன்று பேசக்கூடிய மொழிகள் எல்லாம் தனக்கென்று ஒரு வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. மனிதன் நாகரீகமடைவதற்கு மொழியும் ஒரு காரணமாகும். தொன்மை வாய்ந்த உலக மொழிகளுள் தமிழ்மொழியும் ஒன்று. தமிழின் இந்தச்சிறப்பிற்குக் காரணம் தமிழ் மொழியில் உள்ள இலக்கிய, இலக்கண வளமாகும். இலக்கியம் தமிழிலில் புதிய கருத்துக்களை உருவாக்கவும் பதிவு செய்வதற்கும் உதவுகிறது. இலக்கணம் மொழியின் வளத்தைப் பாதுகாக்கவும் புதிய சொல்லாக்கத்திற்கும் உதவுகிறது. தமிழின் முதல் இலக்கணமாகிய தொல்காப்பிய சொல்லதிகாரத்தில் உள்ள உரிச்சொல் புதிய சொல்லாக்கத்திற்கு வழிகோலாகிறது (Ilankumaranar, 2018). தமிழ்மொழி இன்றளவும் சிறப்புடன் இருப்பதற்கு அதன் மொழிவளமேக் காரணமாகும்.

உலக அளவில் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புக்களுக்கு பல பெயர்களைத் தமிழில் உருவாக்குவதால் தமிழ்ச்சொற்களின் எண்ணிக்கை பெருகிறது. அறிவியல் கண்டுபிடிப்புக்களுக்குப் புதியபெயர் தரும்பொழுது புதிய சொல் உருவாகிறது. ஆனால் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் சில சொற்கள் இன்றளவும் பேச்சு வழக்கிலும் இலக்கிய வழக்கிலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது (Prandhamanar, 1955). இவ்வாறு இலக்கியப்பண்பும் இலக்கண வரம்பும் இருப்பதால்தான் திராவிடமொழிகளுள் பழமையாகவும் பிற மொழிகளுக்குத் தாயாகவும் தமிழ்மொழி விளங்குகிறது. இவ்வாறு பல்வேறு வகைகளிலும் தமிழ்மொழிக்குத் தொண்டு செய்யும் சான்றோர்கள் இருப்பதனால் தமிழ்மொழி என்றும் வாழும் சிறப்புடையதாகும். அந்தவகையில் சங்க இலக்கியங்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள 'பைய', 'பைப்பய' எனும் சொல் மெல்ல எனும் பொருளில் இன்றும் பேச்சு வழக்கில் உள்ளது. இச்சொல் சங்க இலக்கியங்களில் பயின்று வரும் இடங்களைக் கோடிட்டுக்காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பேச்சுவழக்கில் மெல்ல (பைய, பைப்பய) மெல்ல மெல்ல சொற்கள் பயின்றுவருதல்

தமிழில் இலக்கியத் தமிழுக்கும் பேச்சுத் தமிழுக்கும் வேறுபாடு உண்டு. சங்க இலக்கியத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய சிலப்பதிகாரம் உரையிடையிட்டப் பாட்டுடைச் செய்யுளாக இருப்பதனால் பொருள் கொள்வதில் எளிமை இருந்தது (Venkatasamy Nattar, 2018). ஆனால் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் உள்ள சொற்களுக்கு விளக்கம் தருவதற்கு அகராதி தேவைப்படுகிறது. உதாரணமாக 'அசை' என்னும் சொல்லுக்கு

“செய்யுளுறுப்புகளுள் ஒன்று, மாடுகள் மீட்டுச்செல்லும் இரை, தூக்குதல், செயலுறவு, மெல்லப்போ”

என்று பலபொருள் உண்டு (Swaminatha Iyer, 1989). இவற்றில் உள்ள பல சொற்கள் மீண்டும் மீண்டும் பயன்படுத்தாத பொழுது அவை பேச்சுவழக்கில் இருந்து மறக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறு இலக்கியங்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள சொற்கள் இன்றளவும் நம் பேச்சு வழக்கில் உள்ளது என்பதை நாம் நினைவூட்டிக் கொள்வது அவசியமாகிறது. அத்தகைய இலக்கிய வழக்குச் சொற்களில் ஒன்றுதான் 'பைய', 'பைப்பய' எனும் வினையடைச்சொல். இலக்கியங்களில் பயின்று வந்த இச்சொல் இன்றுவரை பேச்சுவழக்கிலும் உள்ளது.

தமிழ் இலக்கண நூல்கள் சொற்களில் பயின்று வரும் வினைச்சொற்களையும், வினையெச்ச வகைகளையும் குறிப்பிடுகிறது. வினையெச்ச வகைகளில் ஒன்று குறிப்பு வினையெச்சம். காலத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டாமல் வினையைக்கொண்டு முடியும் எச்சம் குறிப்பு வினையெச்சம். உதாரணமாக 'மெல்ல குளம் வற்றியது' என்பதில் மெல்ல என்பது குறிப்பு வினையெச்சமாகும். இவ்வினையெச்சங்கள் வினைமுற்றுக்கு முன் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டுவதாகவும், ஒரே காலத்தில் நிகழ்வதைக் குறிப்பிடுவதாகவும், காரணம் காட்டுவதாகவும், ஒரே காலத்தில் நிகழ்வதைக் குறிப்பிடுவதாகவும், காரியப்பொருள் மற்றும் நிபந்தனையைக் குறிப்பதாகவும் அமையும். கழகத்தமிழ் அகராதி,

“பைய எனும் சொல்லுக்கு மெல்ல என்ற பொருளையும்,

பைப்பய எனும் சொல்லுக்கு மெல்ல மெல்ல”

என்றப் பொருளையும் தருகிறது (Kazhaga Pulavar Kulu, 2010; Swaminatha Iyer, 1989). இலக்கியங்களில் இச்சொற்கள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளதை காணலாம். செய்யுள்களிலும் வழக்கிலும் அசைநிலை, விரைவு, வெகுளி, உவகை, அச்சம், அவலம் ஆகிய பொருள் நிலைகளை உணர்த்தும் வண்ணமும், யாப்பிலக்கணத்தின் படி இசையை நிறைவு செய்வதற்காகவும், ஒரு சொல் இரண்டு, அல்லது மூன்று நான்கு முறை அடுக்கி வருவது அடுக்குத்தொடர் எனப்படும். இரட்டைக்கிளவிக்கும் அடுக்குத்தொடருக்கும் வேறுபாடு உண்டு. அடுக்குத்தொடர் பிரித்தால் பொருள் தரும். இரட்டைக்கிளவியில் அடுக்கி வரும் சொல்லைப்பிரித்தால் பொருள் தராது. இதுபோல மெல்ல எனும் சொல் அடுக்கி வரும்பொழுது பிரித்தாலும் பொருள்தரும்.

பைய - வேர்ச்சொல்லாய்வு

வேர்ச்சொல் என்பது பிற சொற்கள் உருவாகக் காரணாக உள்ள ஒரு மொழியில் அமைந்த அடிப்படையான சொல்லாகும். வேர்ச்சொற்கள் ஒலியன் மற்றும் பொருள் தொடர்புடையனவாகும். வேர்ச்சொற்களுடன் பின்னொட்டு, முன்னொட்டு ஒலியன்கள் சேரும்பொழுது பல்வேறு சொற்கள் உருவாகின்றன.

தமிழைப்போலச் சொல்வளமுள்ள மொழி உலகத்தில் வேறொன்றுமில்லை. ஆயினும், ஆங்கிலக் கலைநூல்களை மொழிபெயர்க்கப் போதிய சொற்கள் இன்றைத் தமிழில் இல்லை என ஒரு குறை அடிக்கடி கூறப்படுகின்றது. ஆங்கிலம் தற்கால மொழியாயும் நாள்தோறும் வளர்ச்சி அமைந்து வருவதாலும், உலகத்தில் உள்ள மொழிகளினின்றெல்லாம் கடன் கொண்டுள்ளதாயும், மாநிலமெங்கும் பரவினதாயும், பிறநாட்டிலும் போற்றப்படுவதாயும் முழு மணி நூல்கள் மேன்மேலும் வெளியிடப்பெற்று, வருவதாயும், பண்நாட்டரசின் மொழியாயும் இருக்கும் பேறு வாய்ந்தது. தமிழோ பழமையான மொழியாயும் சென்ற மூவாயிரம் ஆண்டுகளாக தளர்ச்சியடைந்து வருவதாயும் வழங்கும் நிலம் வரவரக் குறுகி வருவதாயும், குறுகிய தன்நாட்டிலும் பெறுகிய பகை உள்ளதாயும் தன் மக்களாலும் தள்ளப்படுவதாயும், இக்கால நூல்கள் எழுதப்படாததாயும் அரசியன் மொழி இல்லாததாயும், எத்தனையோக் கலைகளும் நூல்களும் சொற்களும் இறந்து படும் வழக்கற்று முள்ளதாயும், இதுபோதுள்ளனவும் வழக்கற்றுவருதாயும் உள்ளது. மொழியைக் காக்க, சொற்களை அழியாது பாதுகாக்க வேண்டும் என்று வேர்ச்சொல்லின் வழிகாட்டியாக விளங்கிய மொழிஞாயிறு தேவநேயப்பாவாணர் அவர்கள் விளக்குகிறார் (Devaneya Pavanar, 2009).

பைய என்பதில் பை என்பது ஓரெழுத்து ஒரு மொழி. பை என்பதற்கு “அழகு, ஓரெழுத்து, குடர், சாக்கு, நிறம், பசுமை, பச்சைநிறம், பாம்பின்படம், பையென்னேவல், பொக்கனம், மந்தகுணம், மெத்தெனவு, அளமை, உடல்வழி, கொள்கலம், உடல்உள்ளுறுப்பு (கழ.அக. ப-711) எனப் பொருள் தருகிறது (Kazhaga Pulavar Kulu, 2010).

பை எனும் வேர்ச்சொல்லில் இருந்து பல சொற்கள் இலக்கியத்தில் பரவியுள்ளன. ‘ய’ இறந்தகால இடைநிலை. இவ்விரண்டு எழுத்துக்களும் இணைந்து பைய அதாவது மெல்ல எனும் பொருளைத் தருகிறது. பையக்குடு, பையவா, பையப்பேசு, பையநட, பையப்பையவா, பையப்பையநட என்ற சொற்கள் இன்றும் நம் பேச்சு வழக்கில் உள்ள சொற்களாகும். நற்றிணையில் உலோச்சனார் இயற்றிய இப்பாடலில்

“அறியா தறுத்த சிறியிலைச் சாந்தம்

வறனுற்ற றாரமுரகிப் பையென

மரம் வறிதாகச் சோர்ந்துக் காங்கென”

தூது விடக் கருதிய தோழிக்கு தலைவி கூறியதாக அமைந்த இப்பாடலில் பைய எனும் சொல் தலைவியின் ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்துகிறது (Swaminatha Iyer, 1989).

“சந்தனமரத்தின் மேற்பட்டை சீவப்பட்டதால் நீர் வடிந்து சந்தனமரம் மெல்லப்பட்டுப் போவதுபோல புணர்ச்சி நசையின் வழியாலே என்னறிவும் உள்ளமும் அங்கே செல்ல உடம்பு இறக்குந் தன்மையை யுடையதென” உவமையோடுக் கூறுகிறாள்.

இப்பாடலில் பைய எனும் சொல் தலைவியின் ஆற்றாமையிக்குதியால் வெளிப்படும் அழகையைக்குறிக்கிறது.

குறுந்தொகையில் உலோச்சனார் தான் இயற்றிய ஒருபாடலில் ‘பைய’ எனும் சொல்லை எடுத்தாண்டுள்ளார் (Parimanam & Balasubramaniyam 2004). இரவுக்குறிக்கண்தலைவன் மனையயலே வந்துநின்றலை உணர்ந்த தோழி, தலைவன் வரவை எதிர்நோக்கி அலமரும் தலைவியின் நிலையை அவன் உணரும் பொருட்டு அவன் வரவுணராதாள் போன்று தலைவியை, வருவர் ஆற்றுக என்று கூறுகிறாள், அன்றில் பறவை மெல்லக்கூவும் என்று ஆற்றுப்படுத்துவதை இச்சொல் உணர்த்துகிறது.

- “மன்றவம் பெண்ணை மடல்சேர் வாழ்க்கை
அன்றிலும் பையென நரலும் இன்றுஅவர்
வருவர்கொல் வாழி தோழி நாம்தப்” (Swaminatha Iyer, 1989)
- “எல்லாந் தந்ததன் தலையும் பையென
வடந்தை துவலை தூவக் குடம்பை” (Swaminatha Iyer, 1989)
- “தந்தை வித்திய மென்தினை பையயச்
சிறுகிளி கடிதல் பிறக்கியா வணதோ” (Swaminatha Iyer, 1989)
- “படரும் பைப்பயப் பெயரும் கூடரும்
என்றாழ் மாமலை மறையும், இன்றுஅவர்
“வைகுறு மீனிற் பையயத் தோன்று” (Swaminatha Iyer, 1989)
- “கபிணி விடாஅது பையயக் கழிமின்” (Bhaktavachalam, 2013)
- “வையக முழுதுடன் வளைஇப் பையென
என்னை வினவு தியாயின் மன்னர்” (Duraismy Pillai, 1951)

ஆகிய இவ்விலக்கியவரிகள் சங்கஇலக்கியங்களில் இடம் பெற்றவையாகும். மேலும், சங்கஇலக்கியக்காலத்தோடு ஒப்பிடப்படும் திருக்குறளிலும் பைய எனும் சொல்பயின்று வந்துள்ளது.

- “அசையற்கு உண்டுஆண்டுஓர் ஏளர்யான் நோக்கப்
பசையினள் பைய நகும்” (Parimelalhagar, 2002)

பல்லவர்கால இலக்கியமாகிய, பக்திஇலக்கியங்களிலும் இச்சொல் இடம்பெற்றுள்ளது. திருஞானசம்பந்தர் இயற்றிய திரு ஆலவாய்த்திருப்பதிகத்தில் சைவர்கள் மடத்தில் சமணர்கள் இட்டதீயைக் கண்டுப் பாடியப்பதிகம் இது. பெரியபுராணம்

- “பொய்ய ராம்அமணர் கொழு வஞ்சுடர்
பையவே பாண்டியற் காகவே”

என்று பெரியபுராணமும் இச்சொல்லைக்கையாண்டுள்ளது (Bhaktavachalam, 2013).

முடிவுரை

தமிழ்மொழி இன்றளவும் சிறப்புடன் இருப்பதற்கான காரணம் அதன் சொல்வளம். காலந்தோறும் புதியசொற்கள் தோன்றினாலும் இலக்கியச்சொற்கள் மாற்றம் அடைவதில்லை. இலக்கியச் செய்யுள்களுக்கு நாம் உரைகூறும் போதும், புதியசொற்களை நாம் கையாளும் பொழுதும் தமிழ்ச்சொற்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகிறது. தமிழ்மொழியில் பேச்சுவழக்கில் உள்ளபைய, பைய, என்ற சொற்களில் பைய எனும் சொல் இன்றளவும் தமிழ்மக்களின் பேச்சுவழக்கில் இடம்பெற்றுள்ளது. கோவிலைக் குறிக்கும் ‘அம்பலம்’ என்ற சொல் மலையாளமொழி பேச்சுக்கூடிய கேரளநாட்டில் இன்றளவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. தமிழகத்தில் ஏட்டு வழக்கில் மட்டுமே உள்ளது. இவ்வாறு தமிழ்இலக்கியங்களில் பயின்றுவந்துள்ள சிலசொற்கள் இன்றளவும் பேச்சுவழக்கில் உள்ளன. அவை இனிவரும் காலங்களில் ஆய்வு செய்யப்படவேண்டும்.

References

Bhaktavachalam, S., (2013) Tamizh Vedham, Vellore, India.

Devaneyya Pavanar, G., (2009) Solarachi Katuraigal, Tamilman Pathipagam, Chennai, India

- Duraisamy Pillai, A.S., (1951) purananuru, Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Chennai, India.
- Ilankumaranar, U.A., (2018) Tolkappiyam – Thelivurai, Fourth Tamil Sangam, Madurai, India.
- Kazhaga Pulavar Kulu, (2010) Kazhaga Tamil Agarathi, Saiva siddhanta works publishing society, Chennai, India.
- Parimanam, A.M., Balasubramaniam, K.V., (2004) Kurunthogai, New Century Book House Pvt Ltd, Chennai, India
- Parimelalhagar, (2002) Thirukural, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Prandhamanar, A.K., (1955) Nalla thamizh ezhuthavenduma, Paari Nilayam, Chennai, India.
- Swaminatha Iyer, U.V., (1989) Pathupattu, U, Ve., Sa., Library, Chennai, India.
- Venkatasamy Nattar, N.M., (2018), Silapathikaram Moolamum Uraiyum - First Edition, Gowra Agency, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License